

IKAR

BRNA A KROSM

MEDZI

RIADKAMI

Budem čakať aj celú večnosť, ak treba

J. T. GEISSINGER

J. T. GEISSINGER

**MEDZI
RIADKAMI**

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

J. T. Geissinger
PEN PAL

Copyright © 2022 by J.T. Geissinger, Inc.
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Cover design © Letitia Hasser
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0801-4

*Venujem Jayovi,
ktorý ma nájde aj v temnote.*

I.

PEKLO

Cesta do raja sa začína v pekle.

Božská komédia

*P*rší a rakvu s mojím manželom spúšťajú do zeme. Leje tak prudko, akoby sa obloha mala roztrhnúť na polovicu, tak ako sa roztrhlo moje srdce.

Nehybne stojím pod dáždnikom spolu s ostatnými smútiacimi a počúvam kňaza, ako monotónne odrieka naučené frázy o vzkriesení a sláve, o požehnaní a utrpení, o vykúpení a Božej láske. Toľko slov, a takých bezobsažných! Nič nemá význam. V hrudi mi ostala diera po Michaelovi a na ničom už nezáleží.

Asi preto som taká otupená a prázdna. Smútok ma rozorval a rozhádzal moje kosti po púšti, kde sa budú pražiť na nemilosrdnom slnku tisíc rokov.

Žena za mnou ticho plače do vreckovky. Sharon? Karen? Je to Michaelova kolegyňa, ktorú som stretla kedysi dávno na večierku fakulty. Na jednom z tých príšerných pracovných večierkov v posluchárni, kde sa podáva lacné víno v plastových pohárikoch a ľudia postávajú, uviaznutí v trápnych rozhovoroch o ničom, kým sa neopijú dostatočne na to, aby nahlas povedali, čo si o sebe naozaj myslia.

Sharon, alebo Karen, na tom večierku Michaelovi šprihla do očí, že je čurák. Nepamätám si dôvod, no asi preto teraz plače.

Keď vám niekto zomrie, začnete spomínať, koľkokrát ste ho sklamali.

Kňaz sa prežehná, zatvorí modlitebnú knižku a odstúpi. Pomaly podídem k jame, z kopy vedľa nej vezmem za hrsť hliny a hodím ju na rakvu.

Hruda mokrej hliny dopadne na sivé veko a nepríjemne zaduní, akoby oznamovala bezcitnú konečnosť. Šmykne sa a zanechá hnedú stopu pripomínajúcu výkaly.

Odzrazu ma strasie od hnevu. V ústach mám chuť popola a horkosti.

Čo je to za sprostý rituál? Načo sa vôbec obťažujeme? Mŕtvi predsa nevidia, ako za nimi smútime. Sú preč.

Náhly poryv studeného vetra zašvelí v korunách stromov. Vtom sa zvrtnem a kráčam preč v daždi, neobzriem sa, keď niekto ticho vzlykne moje meno.

Potrebujem byť sama so svojím smútkom. Nepatrím k ľuďom, ktorí sa vyžívajú v lamentovaní nad tragédiou. Najmä keď je to moja vlastná tragédia.

Otvorím dvere a chvíľu mi trvá, kým zaregistrujem, že som doma. Cestu z cintorína si vôbec nepamätám, hoci ma to ani neprekvapuje. Od tej nehody sa pohybujem ako v hmle. Akoby mi mozog zahalili husté mračná.

Niekde som čítala, že smútok nie je iba emócia, ale fyzický zážitok. Smútiacemu človeku sa do krvného obehu uvoľňujú všemožné nepríjemné stresové látky. Únava, nevoľnosť, bolesti hlavy, závraty, nechúť do jedla, nespavosť... Zoznam vedľajších účinkov je dlhý.

A ja ich mám všetky.

Vyzujem sa a topánky nechám pod konzolovým stolíkom vo vstupnej hale. Prehodím vlnený kabát cez operadlo kuchynskej stoličky a zamierim k chladničke.

Otvorím ju a zízam dnu. Dážď bubnuje na oknách a ja presviedčam samu seba, že som hladná.

Nie som hladná. Mala by som jesť, aby som nezoslabla, no na nič nemám chuť. Zatvorím chladničku a prstami si chytím pulzujúce spánky.

Opäť ma bolí hlava. Tento týždeň už piaty raz.

Keď sa otočím, vedľa misy s ovocím na stole si všimnem obálku. Biely obdĺžnik s úhľadným rukopisom a pečiatkou, na ktorej je červeným napísané LÁSKA.

Som si istá, že tam nebola, keď som odchádzala.

Ako prvé mi napadne, že Fiona priniesla poštu. Potom si uvedomím, že tu upratuje v pondelky a dnes je nedeľa.

Tak ako sa sem tá obálka dostala?

Podídem k stolu a vezmem ju do ruky. V tej chvíli vonku zahrmlí. Pomedzi stromy náhle zasviští vietor. Neprijemný pocit ešte zosilnie, keď si prečítam spätočnú adresu.

Washingtonská štátna väznica.

Zamračene rozlepím obálku a vyťahnem z nej jediný hárok papiera. Rozložím ho a nahlas čítam.

„Budem čakať aj celú večnosť, ak treba.“

Nič viac. Už iba podpis.

Dante.

Obrátim papier, no druhá strana je prázdna.

Nakrátko mi napadne, že list je zrejme pre Michaela. Túto myšlienku však zavrhnem, len čo si uvedomím, že je adresovaný mne. Na obálke je moje meno, napísané úhľadnými veľkými písmenami modrým perom. Ten Dante, nech je to ktokoľvek, ho poslal mne.

Ale prečo?

A na čo čaká?

Úplne ma to vyviedlo z miery. Preložím list na tretiny, vrátim ho do obálky a hodím na stôl. Potom skontrolujem všetky dvere a okná, či sú zamknuté. Zatiahnem žalúzie aj závesy, aby som sa nemusela dívať von na sivasté popoludnie, nalejem si víno a sadnem si za kuchynský stôl. Zahľadím sa na obálku a zmocní sa ma zlá predtucha.

Pocit, že sa niečo blíži.

Nech je to čokoľvek, nie je to dobré.



Hlava ma bolí aj ráno, keď vyleziem z postele, no nepríjemný strach pominul. Vonku je stále sivo a veterno, no aspoň prestalo pršať. Zatiaľ. Vo Washingtone je sychravo po celý rok a január býva zvlášť pochmúrny.

Snažím sa pracovať, no už po hodine to vzdám. Nedokážem sa sústrediť. Všetko, čo nakreslím, pôsobí depresívne. Detská kniha, ktorú ilustrujem, je o nesmelom chlapcovi, ktorý sa spriatelí s hovoriacim králikom, no dnes ten králik vyzerá, akoby si radšej dal nadmernú dávku oxykodónu, než aby sa pustil do mrkvy od chlapa.

Vstanem od stola a idem do kuchyne. Prvé, o čo zavadím pohľadom, je list na stole. A ako druhé si všimnem vodu na podlahe.

V noci sa na strope vytvoril mokrý flak. Teda vlastne dva.

Vedela som, že sme nemali kupovať taký starý dom.

Ibaže Michael nechcel novostavbu. Páčili sa mu staršie domy s „dušou“. Keď sme sa pred šiestimi rokmi nasťahovali do tohto viktoriánskeho domu z obdobia kráľovnej Anny, boli sme novomanželia s väčším množstvom entuziazmu než peňazí. Cez víkendy sme

maľovali a opravovali, odlepovali staré koberce a tmelili diery v sadrokartóne.

Bavilo nás to prvé tri mesiace. Potom nastúpila únava. A vzápätí sa to zmenilo na boj. My proti domu, ktorý, ako sa zdalo, túžil zostať v stave rozkladu bez ohľadu na to, ako veľmi sme sa snažili o jeho modernizáciu.

Vymenili sme prasknuté vodovodné potrubie a pokazilo sa kúrenie. Kúpili sme nové kuchynské spotrebiče a v pivnici sme naďabali na toxickú pleseň. Spustil sa nekonečný kolotoč opráv a výmen, ktorý odčerpával naše financie aj trpezlivosť.

Tento rok plánoval Michael opraviť zatekajúcu strechu.

Niekedy sa pýtam, aké nedokončené úlohy zostanú na zozname po mojej smrti.

Potom sa však prinútim myslieť na niečo iné, pretože smutná som aj bez toho.

Zájdem do garáže po dve vedrá, položí ich na zem v kuchyni pod kvapkajúce miesta a vytiahnem mop. Trvá mi takmer hodinu, kým mláku utriem a vysuším podlahu. Práve končím, keď sa otvoria a zatvoria vchodové dvere. Pozriem na hodiny na mikrovlnnej rúre.

Desať. Presná ako švajčiarske hodinky.

Do kuchyne vojde moja gazdiná Fiona. Položí na zem igelitové tašky s čistiacimi prostriedkami, pozrie na mňa a zdesene vykríkuje.

Ani mnou nemykne. Vidieť, aká som vyčerpaná.

„Naozaj vyzerám tak zle? Pripomeň mi, aby som sa nabudúce pred tvojím príchodom namaľovala.“

Namáhavo dýcha a je biela ako krieda. Oprie sa rukou o zárubňu a prežehná sa. „Kriste na nebi! Ale si ma vystrašila!“

Zamračím sa na ňu. „Koho si čakala? Santa Clausa?“

Chabo sa zasmeje.

Pochádza zo Škótska, je kyprej postavy a príťažlivá. Má žiarivé modré oči, ružové líca a pevné nohy. Ruky má červené a drsné od dlhoročného upratovania. Hoci jej už minulo šesťdesiat, energie má na rozdávanie. Tromfla by aj o polovicu mladšiu ženu.

Pomáha mi starať sa o dom, čo je síce luxus, no v dvojpodlažnom dome s rozlohou takmer päťsto štvorcových metrov a s miliónom zákutí, v ktorých iba čo sa hromadí prach, je to nutnosť.

Pokrúti hlavou a ovieva sa. „Fú! Rozbúšila si moje staré srdce, drahá!“ zasmeje sa. „Dlho sme sa nevideli.“

Potom zväžnie a pozorne sa na mňa zahľadí. Prezerá si ma, akoby ma nevidela sto rokov.

„Ako sa máš, Kayla?“

Odvrátim pohľad. Pri pohľade do tých prenikavých modrých očí nemôžem klamať. „Dobre. Snažím sa nejako zamestnať.“

Zaváha, akoby si nebola istá, čo má povedať. Potom si zhlboka vydýchne a bezmocne ukáže na okno s výhľadom na zamračený Pugetov záliv. „Veľmi ma mrzí, čo sa stalo. Čítala som o tom v novinách. Je to šok. Môžem niečo urobiť?“

„Nie. Ale ďakujem.“ Odkošľam si. *Neplač. Neplač. Vzhop sa.* „Dnes sa s kuchyňou ani nenamáhaj. Zoženiem niekoho na tú strechu. Zatiaľ nemá zmysel tu upratovať, keď to tu znova zatečie. Tento týždeň netreba upratovať ani moju pracovňu a ...“ Prehltnem guču v hrdle. „Ani Michaelovu. Asi by som ju rada chvíľu nechala takú, aká je.“

„Rozumiem,“ pritaká potichu. „Takže tu zostaneš?“

„Áno. Budem tu celý deň.“

„Nie, myslela som, či zostaneš v tomto dome.“

Zachytím v jej hlase zvláštny podtón, ktorý sprvu nechápem, no potom mi to docvakne. Bojí sa o prácu.

„Ach, teraz by som ho nemohla predať. Na také vážne rozhodnutie je príliš skoro. Možno o rok alebo o dva, keď sa situácia utrasie. Neviem. Pravdupovediac, teraz žijem zo dňa na deň.“

Prikývne. Chvíľu vládne trápne ticho, potom ukáže za seba.

„Tak sa pustím do práce.“

„Dobre. Ďakujem.“

Vezme igelitku a zvrtné sa na odchod. Náhle sa však otočí. „Budem sa za teba modliť, drahá,“ vyhrkne.

Neobťažujem sa namietnuť, nech tým nestráca čas.

Viem, že som stratený prípad, nepomôže mi žiadna modlitba, no nemusím byť k nej hrubá. Iba si zahryzmem do pery, prikývnem a prehltne slzy.

Keď odíde, pohľadom zablúdím k listu na stole. Neviem, čo mi to napadlo, no než sa nazdám, píšem odpoveď. Načmáram ju na zadnú stranu listu, ktorý mi poslal Dante.

Na čo čakáš?

Odošlem ho skôr, než stratím odvalu. Odpoveď príde o týždeň a je ešte kratšia než tá moja. Obsahuje len dve slová.

Na teba.

V pravom dolnom rohu papiera je zaschnutá hrdzavá šmuha. Vyzerá ako krv.

Lisť vložím do zásuvky so spodnou bielizňou. Rozhodla som sa, že sa ním nebudem zaoberať. Ak príde ďalší, možno zavolám tomu milému detektívovi, ktorý ma vypočúval po nehode, a spýtam sa ho, čo si o tom myslí. Možno ho presvedčím, aby si toho Danteho preklepol.

Teraz mám však iné starosti.

Okrem nového mokrého fláku na strope mi dom prihodí aj problémy s elektrinou.

Luster v jedálni bliká. Keď stlačím vypínač v hlavnej spálni, počujem praskanie. Raz za čas zazvoní zvonček pri vchodových dverách, aj keď tam nikto nie je.

Volala som trom miestnym pokrývačom, no nikto sa mi neozval. Teraz čakám na údržbára, nejakého Eda. Na jeho vizitku som naďabila na dne zásuvky s kuchynskými vecami, keď som hľadala pero.

Neviem prečo, no očakávala som plešatého staršieho muža s pivným bruchom a opaskom s náradím. Namiesto toho prišiel usmievavý štíhly mladík s dlhými hnedými vlasmi a pletenou koženou čelenkou. Má na sebe tričko s fotkou Johna Lennona, vyblednuté zvonové džínsy a sandále a v ruke drží hrdzavý box s náradím.

Cítiť z neho marihuanu.

„Zdravím, vy ste Kayla?“

„Áno, to som ja.“

S úsmevom mi podáva ruku. „Som Eddie.“

Úsmev mu opätujem a potrasím mu ruku. Zdá sa mi milý a neškodný. Presne tieto dve vlastnosti oceňujem na každom mužovi, ktorého si pustím do domu, keď som tu sama.

„Poďte ďalej. Ukážem vám to tu.“

Nasleduje ma do kuchyne a komentuje, aký je tento dom super.

„Je super, no každým dňom sa čoraz väčšmi rozpadá.“ Ukážem na dva fľaky na strope v kuchyni.

„Áno, tieto staré domy si žiadajú dosť opráv.“ Zadáva sa na fľaky. „Najmä keď je tu tak vlhko. Nemáte tu problém aj s plesňami?“

„Už nie. To sme vyriešili pred niekoľkými rokmi. Teraz nás trápí najmä zatekajúca strecha a elektrina.“ Opíšem mu, čo sa deje s lampami a so zvončekom. „A keď spustím sušičku, mám pocit, akoby sa tu niečo páľilo. A televízor sa občas sám vypne. A nedávno vybuchlo zopár žiaroviek.“

Náhle pocítim studený závan, až sa mi zježia chlpy na rukách a na šiji a po chrbte mi prebehne mráz. Zachvejem sa a pošúcham si ruky.

Keď už je tu, mohol by sa pozrieť aj na tesnenie v oknách. Ale pekne po poriadku. „Ukážem vám rozvodnú skriňu.“

Eddie ma nasleduje do technickej miestnosti v zadnej časti domu vedľa garáže. Je tu práčka, sušička a skrinky s rôznymi domácimi potrebami.

Položí box s náradím na zem, otvorí rozvodnú skriňu a rýchlo prezrie spínače.

„Najprv skontrolujem napätie, či máte istič na správny výkon. Potom sa pozriem na elektroinštaláciu. Mohla ju poškodiť voda alebo môže byť niekde poškodená izolácia. Preverím aj zásuvky. Kde je merač?“

„Hneď za garážovými dverami.“

Prikývne. „Mrknem aj na ten. Malo by mi to zabráť asi hodinu, potom odhadnem, čo bude stáť oprava. Môže byť?“

„Super, vďaka. Keby ste chceli vyjsť aj do podkrovia, ide sa doň cez šatník v hlavnej spálni na poschodí. Rebriek je v garáži.“

„Super.“

„Zavolajte ma, ak ma budete potrebovať. Budem na blízku.“

„Dobre.“

Zamierim do pracovne. Chvíľu sa mi darí pracovať, potom ma opäť rozbolí hlava. V spánkoch mi tupo pulzuje a tlak za očami je taký silný, až mi z toho slzia. Ležím na malej pohovke so zatiahnutými žalúziami a zhasnutým svetlom, keď sa vo dverách objaví Eddie s boxom s náradím.

„Ach, prepáčte. Nevedel som, že spíte. Chcel som tu len skontrolovať zásuvky.“

Posadím sa a chvíľu neviem, kde som. „Nespala som, len oddychovala. Príšerne ma bolí hlava.“

Súcitne prikývne. „Kedysi som mával šialené migrény.“

Mával, minulý čas. Takže mám nádej. „Čo vám pomohlo? Užívam všetko možné, no nič nezaberá.“

„Budete sa smiať. Môžem rozsvietiť?“

„Nech sa páči. A nebudem sa smiať, naozaj. Na to som príliš zúfalá.“

Keď Eddie šťukne vypínačom a miestnosť zaplaví svetlo, mykne mnou. Pokúsim sa postaviť, no krúti sa

mi hlava. A tak klesnem späť na pohovku, zatvorím oči a opatrne si stisnem nos.

Kedy som naposledy jedla? Nespomínam si.

Eddie vojde dnu a hľadá zásuvky. Je veľmi štíhly, pohybuje sa potichu. Videla som mačky, ktoré našlapovali hlučnejšie než on.

„Bolesti hlavy mi prešli, keď som začal chodiť na terapiu. Puf! A už ich nebolo. Ukázalo sa, že som v sebe dusil priveľa emócií.“

Otvorím oči. Čupí pod stolom s malým meračom v ruke. Strčí ho do elektrickej zásuvky, chvíľu počká, skontroluje hodnoty na displeji, potom vstane a presunie sa k ďalšej zásuvke.

„Hovoria tomu psychosomatické ochorenie. Mozog doslova robí človeka chorým. Stres je veľmi toxický. Uletené, čo?“

„Veru,“ súhlasím a rozmyšľam, či žije v nejakej komunite. Po celom Washingtone a v oblasti Seattlu sú roztrúsené komunity, ktoré vznikli v šesťdesiatych rokoch v ére voľnej lásky. Ľudia sa v nich delia o bývanie a zdroje a vyhýbajú sa výtvarným produktom modernej doby, ako sú mobily a geneticky modifikované potraviny.

Mám priveľmi rada súkromie na to, aby som žila pokope s ľuďmi, s ktorými nemám sex, no nikoho neodsudzujem.

Vstane a otočí sa ku mne. „Ak chcete, môžem vám odporučiť svojho doktora. Ak je teda u vás problémom takisto stres.“

„Považuje sa za stres aj strata manžela?“

Neviem, prečo som to povedala. Ani prečo som zvolila ten uštipačný tón. Zvyčajne nenesím srdce na dlani a nie som ani sarkastická. To bola skôr Michaelova doména. Depresívne alebo morbidne situácie riešil čiernym

humorom. Niekedy pôsobil necitlivo, no ja som vedela, že je to len jeho spôsob, ako sa s nimi vyrovnáva. Ten muž bol skôr ako penový cukrík.

Eddie na mňa zmätene hľadí. „Stratili ste manžela?“
Vari je až taký hlúpy? „Zomrel.“

Zarazí sa. „Ach jaj! To ma veľmi mrzí.“

„Ďakujem.“

„Stalo sa to nedávno?“

„Na Silvestra.“

„Prepána! Veď to bolo len pred pár týždňami!“

Mala by som už držať jazyk za zubami. Čím viac rozprávam, tým väčšmi je chudák Eddie nesvoj.

Vždy som až priveľmi súcitila s druhými, a to je jeden z dôvodov, prečo sa ľudí radšej stránim. Ak sa medzi moje emócie primiešajú ešte aj emócie iných, mám pocit, že sa dusím.

„Áno, takže...“ Tentoraz vstanem a vyhnem sa jeho pohľadu. „... ako znie verdikt?“

Cítim na sebe jeho upretý pohľad. Isto vidí, aká som meravá, a počuje môj silene energický tón. Možno je aj on empatický, pretože sa nado mnou zľutuje a zmení tému.

„No, tá zatekajúca strecha je nepríjemná. Problém je pri vežičke, takže bude treba zložiť škridly a odpíliť z trémov, aby sa opravila netesnosť. Keďže sú tú štíty a vežička a strecha je pomerne strmá, bude to, bohužiaľ, veľká oprava. Chce to odborníka.“

Stisne mi srdce. Vždy keď sa musíme obrátiť na odborníka, cena sa vyšplhá nahor. „Pred vami som obvolala troch pokrývačov, no nikoho som nezohnala.“

Zasmeje sa a pokrúti hlavou. „Neviem prečo, no tí sú dosť nevyspytatelní. Aj by som vám niekoho odporučil, no nepoznám nikoho, komu by som v tomto dôveroval.“

„To nič. Aj tak ďakujem. Budem to skúšať ďalej. Dúfala som, že nebudem musieť zavolať nejakú firmu zo Seattlu, lebo sú dosť drahé, no asi mi nič iné nezostane.“

„Ak chcete, môžem si potom pozrieť ich cenovú ponuku. Viete, aby vás neošmekli.“

Lebo som sama, to má určite na mysli. Lebo nebudem mať nablízku muža, ktorý by to vybavil za mňa.

Pretože človek v mojom rozpoložení – smutný, popletený, zúfalý – je ľahkým terčom podvodníkov.

Keď sa usmeje, viem, že so mnou nechce flirtovať. Je to len úprimný, milý chlap, ktorý sa snaží pomôcť človeku v núdzi.

Kiežby sa celý svet skladal z takýchto milých ľudí! „To je od vás veľmi pekné, Eddie. No nejako si poradím. Dievčatá z Jersey sú drsniačky a vo svete sa nestratia.“

Jeho úsmev prejde do smiechu. Má krivý predný zub, čo vyzerá zvláštne sympaticky. „Jedno také som kedysi poznal. Meralo sotva meter päťdesiat, no desilo ma na smrť.“

Usmejem sa. „Aj malé draky chrlia oheň.“

„To je pravda.“

„A ako to vyzerá s elektrinou? Je to zlé, však?“

Pokrčí plecami. „Vôbec. Všetko je okej.“

Neveriacky naňho hľadím. „Ako to myslíte, že je to okej?“

„Nenarazil som na nijaké problémy. Napätie je v poriadku, ističe sa nevypínajú, nikde som nevidel poškodenú izoláciu, iskrenie, prehrievanie, nefunkčné zásuvky ani uvoľnené spoje...“ Opäť pokrčí plecami. „Všetko vyzerá dobre.“

„To nie je možné. A čo tie blikajúce lampy?“

„Problém by mohol byť v miestnej elektrickej sieti. Mohli by ste sa informovať u susedov, či nemajú rovnaký

problém. Časti tunajšej siete majú už viac ako sto rokov. Nech už je to čokoľvek, príčina nie je v dome.“

„A tie vybuchujúce žiarovky? To určite nie je normálne.“

„Naopak, je to oveľa bežnejšie, než si myslíte. Buď výrobca nedal do päťice dostatočnú izoláciu, takže vlákno sa prehrieva, alebo je medzi žiarovkou a objímkou uvoľnený spoj a ten spôsobuje skokové zmeny prúdu. Odteraz radšej nekupujte lacné žiarovky a dobre ich zaskrutkujte.“

Začína ma to trochu hnevať. Skontroloval vôbec tú elektrinu alebo celý čas v podkroví fajčil trávu?

„Dobre, ale zvonček zvoní napriek tomu, že pred dverami nikto nie je. A čo ten zápach spáleniny, keď pustím sušičku? Ako vysvetlíte toto?“

Zaváha. Vidím na ňom, že starostlivo volí slová.

„Nuž... v poslednom čase ste pod veľkým stresom,“ dodá zakríknuto. „To s manželom a tak.“

Chvíľu nechápem. Potom mi to docvakne a musím sa nadýchnuť, aby som mu neodtrhla hlavu. „Eddie, tie problémy s elektrinou sa mi určite nezdarujú.“

Uprene sa naňho dívam, až od nervozity prešľapuje. „Nechcem vás uraziť. Z vlastnej skúsenosti však viem, že keď som na tom nebol najlepšie, marilo sa mi, že počujem šepot a vidím pohyblivé tieň.“

„Nemarilo sa vám to, keď ste boli pod vplyvom omamných látok?“

Zatvári sa dotknuto. Považujem to za áno.

Tak či onak, náš obchodný vzťah sa skončil. Možno mi ten, koho najmem na opravu strechy, odporučí triezveho elektrikára. „To je fuk. Ďakujem za obhliadku. Čo vám dlhujem?“

Strčí si merač do zadného vrecka džínsov, zohne sa po box s náradím, vystrie sa a pokrúti hlavou. „Nič.“

„Nie, tak to nemôžem nechať. Za svoj čas by ste mali niečo dostať.“

Uškrnie sa a prehodí si dlhé vlasy na chrbát. „Vážim si to, ale mám zásadu, že ak nenájdem problém, obhliadka je bezplatná.“

Mám podozrenie, že si túto zásadu práve vymyslel, pretože ma ľutuje. „Ste si istý? Nechcem vás zneužívať.“

„Kdeže, je to v pohode. Ale možno keby niekto z vašich známych potreboval pomoc...“

„Odporučím vás, spoľahnite sa. Vďaka, Eddie, naozaj si to vážim.“

Usmeje sa na mňa a ukáže mi ten krivý zub. „Tak ja teda pôjdem. Opatrujte sa, dobre? A ozvite sa mi, keby ste chceli vedieť meno môjho doktora. Je naozaj najlepší.“

Silene sa usmejem a zaklamem: „Ozvem sa. Ešte raz ďakujem.“

„Otvorím si sám. Dovidenia.“

Keď sa za ním zatvorí dvere, idem ich zamknúť. Potom prejdem do kuchyne po pohár vody, no zastanem, keď uvidím na stole obálku.

Aj z diaľky vidím pečiatku LÁSKA v rohu a úhľadné modré tlačené písmo. Je tam moje meno.

Zatajím dych a srdce sa mi rozbúši. Roztrasú sa mi ruky.

Potom sa lampa v kuchyni rozžiarí.

Hlasno zabzučí a zhasne.

*Drahá Kayla,
na posledný list si mi neodpovedala. Chápem to, myslíš si,
že sme sa nikdy nestretli. No mylíš sa. Mohol by som Ti to
podrobne opísať a unudiť Ťa na smrť, no zatiaľ mi len ver,
že Ťa poznám.*

Poznám Ťa z každej stránky, z akej je to len možné.

Poznám Tvoj pohľad, hlas, chuť aj vôňu.

Poznám Tvoju najtemnejšiu tmu a najsvetlejšie svetlo.

*Poznám Tvoje sny, nočné mory a všetky tajomstvá, všet-
ky tie skryté túžby, ktoré si nikdy nepriznala ani sama pred
sebou.*

Poznám tvar Tvojej duše.

*Viem, že sa Ti pri čítaní týchto slov chvejú ruky a rýchle
búšenie srdca pripomína trepot krídel kolibríka. Viem, že
by si tento list najradšej roztrhala, a viem aj to, že to neu-
robiš.*

*Tak rád by som sa Ťa dotkol! Tak rád by som počul Tvoj
hlas! Pravdaže, nie je to možné, pretože ja som tu a Ty si
tam. Vzdialenosť však túžbu neuhasí.*

Stále cítim chuť Tvojej pokožky.

Dante

S tojím pri kuchynskom okne s listom v ruke a v sivom popoludňajšom svetle si ho znova čítam. Potom zas. A ešte raz, pretože je taký čudný, že mi nenapadá žiadne rozumné vysvetlenie.

Pravdepodobne preto, lebo nijaké ani neexistuje.

Lampa opäť zabliká a rozsvieti sa.

Rozhodím rukami a prihovorím sa jej: „Kiežby si to urobila, keď tu bol ten Eddie, podľa ktorého je všetko v najlepšom poriadku!“

Zložím list, vsuniem ho do obálky, položím ho na stôl a nalejem si červené víno. Prevrátim ho do seba a z náhleho popudu ma prepadne nutkanie overiť si, že dom je zabezpečený.

Prechádzam z izby do izby, kontrolujem okná a zámky na dverách, až kým sa nepresvedčím, že sa sem nikto nedostane.

Potom si sadnem za kuchynský stôl a spíšem si zoznam. Vždy sa mi najlepšie rozmýšľa s perom v ruke.

MOŽNÉ VYSVETLENIA

- Nieкто si zo mňa uťahuje.

Okamžite to škrtnem, pretože je to predsa jasné. Určíte si zo mňa niekto uťahuje. Otázka znie prečo. A prečo práve teraz.

- Tento Dante si v novinách prečítal článok o nehode.
- Cíti peniaze.
- Chce podviesť osamelú vdovu.

Len čo to napíšem, som presvedčená, že som trafila klinec po hlavičke. Je predsa vo väzení. A na to, aby sa tam dostal, musel spraviť niečo zlé. Ten človek má očividne narušenú morálku, ak to mám nazvať slušne. Pravdepodobne sa zameriava na nekrológy v novinách a rozposiela podobné listy čerstvým vdovám po celom meste v nádeji, že sa niektorá z nich chytí na háčik a odpíše mu, on s ňou nadviaže vzťah a zvedie ju, aby z nej vymámil veľkú sumu.

Ten list sa mi však javí príliš zvláštny na to, aby to bola pasca. Je priveľmi konkrétny. Mal jednoducho napísať, že je osamelý chlap, ktorý si chce s niekým písať, nie to, že stále cíti chuť mojej pokožky.

Alebo že pozná tvar mojej duše.

Čo to vôbec znamená? Čo vôbec znamená celý tento list?

„Nič,“ zamumlem nahlas a pozriem na obálku. „Je to podvod.“

Nezaoberám sa záhadou, ako sa ten list vôbec dostal na kuchynský stôl, pretože mám podozrenie, že sa u mňa znova objavili výpadky pamäti a sama som ho priniesla zo schránky.

Trochu ma utešuje fakt, že list od záhadného Danteho sa nenesie v nepriateľskom duchu. To viackrát spo-

menuté „poznám ťa“ mi síce naháňa strach, no aspoň sa mi nevyhráňa ublížením.

Aj keď to by ani nemohol. Niekde som čítala, že väzenskú korešpondenciu monitorujú. Pravdepodobne by si narobil problémy, keby sa niekomu v liste vyhráňal.

Niežeby mal na to dôvod. Michael nemal nepriateľov, a ani ja. Sme priemerný manželský pár zo strednej vrstvy, obaja prepracovaní a priveľmi unavení, preto si piatkovú zábavu predstavujeme na gauči pred telkou.

Teda predstavovali sme si. Minulý čas.

Už si telku nikdy spolu nepozrieme.

Náhle mi zovrie hrud' a nemôžem dýchať. Zakrúti sa mi hlava, a tak si ju položím na predlaktia a počúvam dážď, ktorý ťuká na okná ako tisícka nechtov.

„Je to len nejaký sprostý zločinec, ktorý obťažuje zraniteľnú ženu,“ poviem stolu.

To mi však náladu nezlepší. V skutočnosti je mi ešte horšie.

Čo si ten chlap o sebe myslí, keď mi posíla takéto somariny? Nech je to ktokoľvek, očividne sa pomiatol.

Prudko sa posadím. Možno je to ono. Možno sa ma vôbec nepokúša ošmeknúť.

Možno sa tajomný Dante jednoducho zbláznil.

Neviem, čo vo mne prevláda, či súcit, alebo strach. Ak toho chudáka zavreli len preto, lebo má nejakú nedagnostikovanú duševnú chorobu a v skutočnosti by sa mal liečiť, nie trčať vo väzení, to je jedna vec.

Do väzenia sa však určite nedostal pre nič, za nič. Čo ak spáchal nejaký násilný trestný čin?

Mohol by byť nebezpečný.

Vyberiem list z obálky a znova si ho prečítam. Netuším prečo, no privoniam k nemu.

Do nozdier mi udrie slabý závan cédra a dymu z dreva. A ešte čosi zemité a pižmové, ako vôňa muža.

Alebo zvieraťa.

Tá myšlienka ma znepokojí. List rýchlo zložím a vrátim ho do obálky. Odnesiem ho do spálne na poschodí a strčím do zásuvky so spodnou bielizňou.

Vrátim sa dolu, otvorím počítač a pustím sa do hľadania pokrývačov v Seattli.



Práve v práčovni skladám uteráky, keď zazvoní zvonček. Zamierim k vchodovým dverám v nádeji, že tentoraz pred nimi naozaj niekto stojí.

A moja nádej sa naplní.

Tento muž je presný opak milého, usmievavého Eddieho.

Jeho vysoká a mohutná postava naháňa strach, a to nehovorím o jeho kamennom výraze. Má tmavé vlasy, tmavé oči a tmavú bradu, ktorá mu zakrýva hranatú čeľusť. Má na sebe vyblednuté džínsy, obnosené pracovné topánky a košelu poľovníckej zelenej farby s vyhrnutými rukávami, ktoré mu odhaľujú potetované svalnaté predlaktia. Vyzerá, akoby prišiel rovno z lesa po tom, čo si postavil chatu zo stromov, ktoré sám vyrúbal.

Napodiv však pôsobí veľmi príťažlivo.

Prekvapuje ma to, pretože vôbec nie je môj typ. Mám rada uhladených mužov z Wall Street. Vysokoškolsky vzdelaných mužov s titulom alebo aj dvoma, čistotných a takých, čo sa vyznajú, napríklad aj v osobných dôchodkových účtoch s príspevkami od zamestnávateľa.

Tento chlapík vyzerá ako zakladateľ undergroundového klubu bitkárov.

Stojí vo dverách a prenikavo na mňa hľadí, až kým sa nespýtam: „Môžem vám nejako pomôcť?“

„Aidan.“

Keď je zrejmé, že viac nepovie, usúdím, že hľadá nejakého Aidana, ktorý by tu asi mal bývať.

„Mrzí ma to, no tu žiadny Aidan nebýva.“

Jeho kamennou tvárou sa mihne čosi ako pohrdanie.

„Ja som Aidan. Z firmy Seattle Roofing.“ Ukáže palcom za seba na biely pikap s červeným nápisom na boku.

Zahanbene sa zasmejem. „Aha! Prepáčte, myslela som si, že prídete až budúci týždeň.“

„Mal som voľný termín,“ povie nevlúdne. „Tak mi napadlo, že sa zastavím. Ak vám to nevyhovuje...“

„Nie, nie, práve naopak,“ preruším ho a otvorím dve-re dokorán. „Prosím, poďte ďalej.“

Vojde dnu. Vstupná hala okamžite pôsobí stiesnenejšie. Zavriem dvere a ukážem na kuchyňu.

„Ukážem vám, kde tečie strecha, ak chcete začať tam.“

Odpovie iba prikývnutím.

Mám pocit, akoby za mnou kráčal rozzúrený vlk. Nie, nie vlk. Niečo väčšie a ešte nebezpečnejšie. Možno gorila. Alebo lev.

„Takže tu to zateká,“ ukážem na strop v kuchyni. „Zavolala som si údržbára, aby sa pozrel na elektrinu. Videl aj strechu a povedal, že asi bude treba vymeniť časť trémov pri vežičke.“

Aidan sa na strop nepozrie. Chladný pohľad stále upiera na mňa.

„Dali ste opraviť elektrinu?“

„Nie. Ani nie.“

„Tak ako teda? Nie alebo ani nie?“

Neusmieva sa. V jeho tóne ani výraze niet ani stopy po vlúdnosti.

Nie je vyslovene nepriateľský, len mám z neho dojem, že by bol radšej kdekoľvek inde, len nie tu.

Odpoviem až po chvíli, pretože netuším, či vôbec chcem mať tohto chlapa v dome. Každou sekundou ma čoraz väčšími rozčuľuje.

„Údržbár povedal, že nijaké problémy s elektroinštaláciou nenašiel, no tie stále trvajú.“

Aidan zavrčí. „Pozriem sa na to.“

„Robíte aj elektrinu?“

Upríe na mňa pohľad tmavých očí. „Robím všetko.“

Povie to tak kategoricky, akoby som nesmierne urazila jeho mužnosť. Akoby nemohol uveriť, že som už len pri pohľade naňho zapochybovala o jeho schopnostiach.

Kiežby tu niekto bol, aby som sa ho mohla spýtať, v čom podľa neho spočíva Aidanov problém! Keďže tu však nikto iný nie je, budem na to musieť prísť sama.

„Neviete sa aspoň zahrať na zdvorilého? Občas by sa vám to mohlo zísť. Napríklad aj teraz.“

Zachmúri sa. „Chcete opraviť dom alebo usporiadať čajový večierok, vážená?“

Jeho hrubý tón ma rozčúli a už sa nezdržím. „S buranmi na čajové večierky nechodím. Áno, rada by som si dala opraviť dom, no neplatím nikoho za to, aby sa ku mne správal zle. Okrem toho sa volám Kayla. Ak ste si nevšimli, ženy sú takisto ľudia. Budete sa správať slušne alebo odídete?“

Prehltne drzú poznámku, ktorú mal zrejme na jazyku, a zazrie na mňa. Potom sa pozrie na flaky na strope a pomaly vydýchne.

„Prepáčte,“ zachrapčí. „Mám za sebou ťažké týždne.“
Prehltne a zatne zuby. Pripadám si ako krava.

Ako ľahko človek zabudne, že aj iní majú problémy,
keď je zahľadený do tých svojich.

„Iste, rozumiem.“

Pozrie sa na mňa. Opatrne, akoby si nebol istý, či mu
nevylepím. To ma ešte väčšmi znepokojí.

„Viete čo? Začnime odznova.“ Vystriem k nemu ruku.
„Zdravím vás. Som Kayla Reeceová.“

Pozrie sa mi na ruku. Na perách sa mu mihne čosi ako
úsmev, no vzápätí to zmizne.

Chytí mi ruku a s vážnym výrazom mi ju potrasie.
„Rád vás spoznávam, Kayla. Som Aidan Leighrite.“

Dlaň má obrovskú, drsnú a teplú. Tak ako on, až na
to teplo.

Usmejem sa a pustím mu ruku. „Fajn. Toto sme teda
vyriešili. Pomôžete mi, prosím, s tou strechou? Som zú-
falá.“

Nakloní hlavu a zamyslí sa. „Vždy sa so všetkým tak
rýchlo vyrovnáte?“

Hlavou mi preblesne obraz Michaelovej rakvy, ako ju
pomaly spúšťajú do zeme. Úsmev mi pohasne a v hrdle
mi navrie hrča. „Nie.“

Aidanov pohľad pôsobí ostrejšie. Už ho neznesiem.
Zrazu potrebujem byť sama. Do očí sa mi tlačia horúce slzy.

Cúvnem o krok, prekrížim si ruky cez prsia a poviem:
„Na strechu sa dostanete zo šatníka v hlavnej spálni na
poschodí, prvé dvere vpravo. Môžete sa tam ísť pozrieť.
Prosím, ospravedlňte ma.“

Otočím sa a nechám ho stáť uprostred kuchyne.

Len čo za sebou zavriem dvere do pracovne, rozpla-
čem sa.